

Γκουτζουρή Ζωή

Ο Ιωνάς και ο Νέμο σε μια απρόσμενη συνάντηση

Στα τέλη του περασμένου αιώνα πολλοί ναυτικοί εξαφανίζονταν. Η εξαφάνισή τους σχετίστηκε με ένα «θαλάσσιο τέρας» που τριγυρνούσε στους ωκεανούς. Ο αφηγητής και οι φίλοι του φεύγουν για να αναζητήσουν κι αυτοί το μυστηριώδες κήτος, αλλά θα ναυαγήσουν. Ανακαλύπτουν, τότε, ότι το τέρας δεν είναι τίποτε άλλο από ένα παράξενο υποβρύχιο μηχανήμα, το Ναυτίλο. Τώρα βρίσκονται φυλακισμένοι στο αμπάρι του. Λίγες μέρες αργότερα, γιγάντια χταπόδια επιτίθενται στο Ναυτίλο. Η μάχη είναι σκληρή ειδικά όταν ένα πελώριο χταπόδι με οχτώ μέτρα μήκος, επιτίθεται. Τα πλοκάμιά του έμοιαζαν με το σώμα της Μέδουσας. Το στόμα του ανοιγόκλεινε κάθετα και η γλώσσα του ήταν από κερατίνη και διέθετε πολλές σειρές από δόντια. Θα πρέπει να ζύγιζε εικοσιπέντε τόνους. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε από το πουθενά ένα γιγάντιο ψάρι. Η σύγκρουση με το γιγάντιο χταπόδι είναι σφοδρή. Όλα τα θαλάσσια ζώα παρακολουθούν κρυμμένα πίσω από τεράστια κοράλλια. Τελικά το ψάρι καταφέρνει να νικήσει και από την κοιλιά του ξαφνικά προβάλλει ένας άνθρωπος.

Ο Νέμο, μένει έκπληκτος: “Ποιος είσαι;” τον ρωτά.

“Είμαι ο Ιωνάς, βρίσκομαι τρεις μέρες στην κοιλιά αυτού του ψαριού και είμαι ακόμα ζωντανός χάρη στο Θεό μου”.

“Στο Θεό, σε εκείνον που μας εγκατέλειψε και τώρα στέκομαι εδώ χωρίς συντρόφους...”

Ο πλοίαρχος Νέμο, κόκκινος από το αίμα, ακίνητος, δίπλα στον προβολέα, κοιτούσε τη θάλασσα που είχε καταπιεί έναν ακόμη από τους συντρόφους του και χοντρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. “Ο Θεός έστειλε εμένα φίλε μου Έτσι σκέφτηκα κι εγώ για μια στιγμή, όταν βρέθηκα στο νερό και τα ρεύματα με περικύκλωσαν. Είπα πως χάθηκα πως δεν υπάρχει ελπίδα. Κοίτα όμως που είμαι ακόμη ζωντανός και έτοιμος να σε διαβεβαιώσω πως η συνάντησή μας δεν ήταν τυχαία. Δεν υπάκουσα στο θέλημά του, δεν ήθελα να κηρύξω σε ειδωλολάτρες αλλά έκανα λάθος και εσύ είσαι η ευκαιρία μου να επανορθώσω. Μην χάνεις την πίστη σου. Ο Θεός είναι παντού. Μας δοκιμάζει αλλά δεν μας εγκαταλείπει.”

Η θάλασσα ήταν ήρεμη πια. Μπροστά τους κολυμπούσαν νωχελικά εκατοντάδες μέδουσες ενώ ένα τεράστιο χέλι λικνιζόταν στους θαλάσσιους ήχους. Λίγο πιο πέρα τα δελφίνια συζητούσαν για τη μάχη που είχε προηγηθεί ενώ κάποια καβούρια μάλωναν για το πώς θα μεταφέρουν το χταπόδι, που ήταν νεκρό στον πυθμένα της θάλασσας, στη φωλιά τους.

Ο Νέμο γαλήνεψε και σκέφτηκε τα λόγια του Ιωνά. Η απεραντοσύνη της θάλασσας, τα υπέροχα πλάσματα που έβλεπε, το ότι ήταν ακόμη ζωντανός δεν μπορεί να ήταν τυχαίο...”